

תת"ע (ירושלים) 4114-05-25 - מדינת ישראל נ' מוחמד עבד אלנביא

תת"ע (ירושלים) 4114-05-25 - מדינת ישראל נ' מוחמד עבד אלנביאשלוס ירושלים

תת"ע (ירושלים) 4114-05-25

מדינת ישראל

נגד

מוחמד עבד אלנביא

בית משפט השלוס בשבתו כבית משפט לתעבורה בירושלים

[09.07.2025]

כבוד השופטת מיכל שביט

החלטה

1. בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, "נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".
2. המבקש אינו חולק על כך שזומן כדין לדין אליו לא התייצב. לטענתו, נבצר ממנו מלהתייצב לדין עקב נפילה פתאומית בגרם המדרגות בבוקר יום הדין, שגרמה לחבלה קשה בקרסולו. לטענתו, מצבו הרפואי לא אפשר לו באותה העת ניידות, והמבקש נזקק לטיפול רפואי דחוף ואף נאלץ להישאר בביתו למנוחה מוחלטת. טענות אלו של המבקש, לא הוכחו. אישור המחלה אותו צירף המבקש לבקשתו, אף הוא אינו מהווה ראיה לדבר. עיון במסמך זה מלמד כי הופק ביום 01.07.2025, כשלושה שבועות לאחר מועד הדין, וכל שנאמר בו הוא כי במועד זה הגיע המטופל, המבקש, לביקור במרפאה ולפי תלונת המטופל "ב-11.06.2025 מעד במדרגות ונחבל בקרסול ימין...לא פנה לבדיקה מיידית". אין במסמך זה כל קביעה כי אמנם המבקש היה חולה במועד זה באופן בו נבצר ממנו להגיע לדין. המבקש אף לא נתן כל הסבר מניח את הדעת לכך שלא הגיש בקשה לדחיית מועד הדין בסמוך לו או למצער מיד בתום תקופת האכרזה על מצב חירום מיוחד ולכך שפנה לקבלת "אישור רפואי" והגיש בקשתו רק בחלוף כשלושה שבועות מהמועד בו היה עליו להתייצב לדין.
3. בנסיבות אלו, לא מצאתי הצדקה לאי התייצבות המבקש לדין.
4. כמו כן, ההלכה היא כי עילת "אחר נהג" אינה מבססת חשש לעיוות דין וכי אין לראות בה כ"נימוק מיוחד" המצדיק את הארכת המועד להישפט או את ביטול פסק הדין (רע"פ 7709/13 שמעון סאסי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 28.11.13). הדברים נכונים גם במקרים בהם קיימת תשתית ראייתית מוצקה לפיה אדם אחר ביצע את העבירה ולא הנאשם עצמו, זאת בהסתמך על תצהירו של אחר המודה בנהיגה ברכב בזמן ביצוע העבירה שהינה ראייה מוצקה ובעלת משקל (רע"פ 7839/08 שמעון קורנפלד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.11.2008)). למבקש עמד פרק זמן, כקבוע בפקודת התעבורה, על מנת להצביע על זהות הנוהג הנטען ברכב. משלא עשה כן, לא נגרם לו עיוות דין (השווה רע"פ 6529/20 גוד לאק רנט א- קאר נ' מדינת ישראל, 15.10.2020).
5. יצוין עוד, כי חרף עברו התעבורתי של המבקש, המפורט בפרוטוקול הדין, הושת עליו קנס בלבד.
6. מכאן, שאף לא הוכח כי ייגרם לו עיוות דין אם לא תתקבל הבקשה.
7. נוכח האמור לעיל, ומשמצאתי כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדין על פני נסיבותיו האישיות של המבקש, אני דוחה את הבקשה לביטול פסק-הדין. ניתנה היום, י"ג תמוז תשפ"ה, 09 יולי 2025, בהעדר הצדדים.